

pareumàquines

Els xiulets als prínceps: molta web i poc paper

Fa dos dies em queixava de la dictadura del clic. Avui n'explicaré un efecte positiu. Els prínceps d'Astúries es van trobar que la seva entrada al recinte on havien de lliurar els premis Cervantes va ser salpebrada per xiulets i increpcions. Els diaris, a les seves edicions de paper, o bé ometien l'incident –com *La Razón*– o bé hi passaven de puntetes i el relegaven a alguna frase solta al mig de les extenses cròniques: segons *La Vanguardia*, tot just eren “alguns crits a favor de la República”. *El País*, en canvi, hi va veure “protestes dels afectats per les retallades” de dues escoles públiques. *L'Abc* assegurava que tothom havia aplaudit els prínceps “a excepció d'un petit grup que protestava amb banderes tricolor i cartells d'IU”. I *El Mundo* ho liquidava amb “alguns que esbroncaven amb força”, dit al paràgraf vintè de la cobertura. La profilaxi del paper. A les webs, en canvi, el clic manava i *El País*, *El Mundo* i *l'Abc* no passaven ànsia mostrant el vídeo a les seves portades. Un vídeo, per cert, en què es veuen pocs aplaudiments i se senten, en canvi, bastants xiulets. Però, esclar, els vídeos o les webs no acaben als dossiers de premsa que, cada matí, es dipositen als escriptoris dels despatxos del poder. A pocs centímetres del telèfon, per entendre'ns.

Al racó de pensar

FEDERICO JIMÉNEZ LOSANTOS

ARTICULISTA D'EL MUNDO

“La cosa sindical està representada per aquest Pastrana de la UGT-Andalusia, que mentre es feia un ERO gastava 850 euros en una mariscada al Hilton”

ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

CAP DE MÈDIA

parlem-ne

Sí, escriptors i mediàtics

A garfar distància respecte dels mitjans de comunicació, tan absorbents com som, és raonable i, fins i tot, recomanable. Però els mèdia hi som i fem –millor o pitjor, segons els casos– la nostra funció: informar, comunicar, reflexionar, criticar, denunciar, explicar. Som l'àgora on es forma l'opinió pública. Primer va ser la premsa, després la ràdio, després la televisió, després la premsa digital... Ara també tenim el complement de les xarxes socials. Benvingudes. L'esclat comunicatiu fa més d'un segle que dura i no para de créixer. És una part constitutiva de les societats contemporànies. Tot és comunicació. I resulta difícil quedar-ne totalment al marge.

Per això parlar avui d'escriptors mediàtics és arriscat. ¿Existeix algun personatge públic que no sigui mediàtic en alguna mesura? Si publiqués un llibre, passés automàticament a existir en la gran xarxa comunicativa, al marge de la teva vo-

luntat. En alguns autors, la vocació de desaparèixer, per sincera que sigui, inevitablement passa a convertir-se d'alguna manera en una estratègia comunicativa. Paradoxalment, la sobreexposició pot arribar a ser perjudicial. Si cada cop és més difícil trobar un autor zero mediàtic, sí que és possible trobar un llibre 100% mediàtic: és aquell, per exemple, nascut d'una realitat televisiva.

Hi ha escriptors que bàsicament escriuen i de tant en tant són cridats als mèdia. N'hi ha que bàsicament es mouen pels mèdia i de tant en tant escriuen. Enmig, la gamma és infinita en matisos. I n'hi ha de bons i de dolents en tots els casos. Però només uns pocs passaran a la història de la literatura. Tots, en canvi, passaran a engreixar la imparable revolució comunicativa.

IGNASI ARAGAY
DIRECTOR ADJUNTvist
alttwitterÀlex Santos (@alexsantosbcn)
Periodista

“Vacunat amb la medicina del fracàs etern després dels fets de Sevilla 86, avui ja es respira millor, esperant la remuntada dimecres”

Risto Mejide (@ristomejide)
Publicista i escriptor

“La derrota ens humanitza. I la humanitat és el que ens fa grans. Per això és ara quan més estimo el meu Barça #Tornarem”

Lluís Lainz (@LluisLainz)
Periodista

“Llegeixo que «Hi ha senyals que la plantilla del FCB necessita una sacsejada». El reconeixement arriba amb un any de retard!”

Pilar Carracelas (@pilarcarracelas)
Periodista i estudiant

“Per cert, vull recordar que, malgrat que sigui una empresa extremadament difícil, *remuntada* existeix al diccionari barcelonista, i al de l'IEC”

Oriol de Balanzó (@orioldebalanzo)
Guionista

“Quants productes dels que ens venen estan basats en la por que l'Estat no faci la feina? Alarmes, assegurances, colesterol, mútues...”

Oriol Duran (@Odtor)
Cap de premsa d'ERC a Madrid

“Rajoy afirma que no hi haurà pujada d'impostos. Serà un «comiat diferit dels ingressos dels ciutadans?»”

Miquel Pueyo (@MiquelPueyo)
Escriptor i professor

“Un estat que promou un model laboral amb persones de 70 anys treballant i joves de 30 a l'atur és un estat decadent i antihistòric”

María José Rodríguez (@mjrduge)
Diputada al Congrés (PSOE)

“Lamentable que un govern legisli en el segle XXI i ens faci tornar a mitjans del XX. Amb l'avortament, també avancem cap al passat. #NosotrasDecidimos”

Sandra Pérez (@sandradespacho)
Polítologa i sociòloga

“Em sembla incomprendible que a algú li pugui molestar que s'ampliïn els drets dels altres. Per què algú protesta contra la llibertat?”

Sílvia Comet (@emboirada)
Periodista

“Indignada per la possibilitat que tornin a retallar els sous dels metges! @metgescatalunya Al final Catalunya serà «lo racó del curandero»”

iaquí

Ara llegim-lo,
i esperem
la pel·lícula

Aquest és un missatge per als que heu comprat o us han regalat *Victus*. Llegiu-lo, sisplau. I aviat, perquè no us decebrà gens, i perquè així aconseguireu entendre millor qui som. És llarga, i és boníssima, i requereix aquelles inversions inicials, primer entrar en aspectes tècnics sobre la guerra, anar-nos enamorant dels personatges, submergir-t'hi. Les grans novel·les tenen una garantia, aquella primera inversió es veu compensada i quan acaba tens ganes de dir al teu millor amic que la llegessi, sisplau. Sánchez Piñol assegura, i sé segur que no és falsa modestia, que aquest episodi de la nostra història requeria una novel·la i té tots els mèrits per ser objecte d'una gran pel·lícula. I afegeix que si ell no fos català trobaria igual d'increïble i d'èpica aquesta història de resistència, i que el dia que es conegui bé és probable que altres escriptors i cineastes del món la considerin un material humà de primera categoria. Ell ho fa també des de la militància, però ho ha fet com a escriptor i sent conscient que és un episodi apassionant. Ara ja tenim *Victus*, ha estat el més venut en català i en castellà, ja s'està traduint a molts idiomes, i tenir una molt bona novel·la, de qualitat i eficiència provades, voltant pel món és un primer pas que era imprescindible. El més difícil, perquè costa molts diners i requereix molt d'encert invertint-lo, serà que es pugui impulsar una pel·lícula que intenti ser tan bona com el llibre i no desmereixi la història. És complicat que arribi per al 2014, però sé segur que la tindrem. I que és una aposta segura.

CARLES CAPDEVILA
DIRECTOR DE L'ARA

latriadeldirector

■ Receptivitat europea per les queixes tant contra la llei Wert com contra la llei hipotecària. Ho trobareu al Tema del Dia i a Societat.

■ Problema doble a Sud-àfrica: hi ha molts embarassos d'adolescents, i a sobre les expulsions de l'escola. Topen el costum i la llei.

director@ara.cat
Twitter: @carlescapdeANY
ESPRIU
2013

114

LA FRASE DEL DIA

“Estat absorbent, en fallida. Quan siguem independents, no passaran, aquests abusos enormes”